

Waarom ik altijd zo naar Noord-Amerika verlang? Een paar dingen. De natuur. De mensen. Het eten. De muziek en de vrijheid. Allemaal dingen die ik ook heb waar ik woon. En toch...

Oom Henk, de oudste broer van mijn vader, vertrok in de jaren vijftig naar Canada met zijn vrouw Marietje. Ze hebben zich als Hank en Mary met hard werken en doorzetten opgewerkt van boerenknecht tot eigenaars van een enorm boerenbedrijf in het zuiden van de provincie Alberta.

Toen ik zes of zeven was, gingen mijn ouders op bezoek bij oom Hank en tante Mary. Mijn broer en ik mochten mee. Daar op de prairie is het begonnen voor mij. Die grote blauwe lucht. Die vlakke. En de muziek op de radio daar. Bij ons thuis was het alleen maar Bach, Telemann, Händel, Vivaldi en als mijn moeder even doorzette, zette mijn vader wel een plaat van Beethoven op. Maar in Canada kochten ze een LP met echte Country and Western. Jarenlang de enige LP bij ons in huis waar geen Duitse, maar Engelse titels op stonden. Ik draaide die plaat af en toe. Dan speelde ik met mijn Playmobil-cowboys en -indiaantjes. Ik droomde dan weg. Terug naar de prairie.

Pas toen ik een jaar of vierentwintig was, ging ik weer die kant op. Ik verdiende inmiddels mijn centen met muziekmaken. Muziek die ik geleerd had van de elpees die ik leerde bij de bieb. Amerikaanse muziek. Robert Johnson. Muddy Waters. Stanley Brothers. Hank Williams (Senior, vanzelfsprekend).

Die eerste trip door Amerika was niet genoeg voor mij. Sindsdien ga ik elk jaar een keer. Soms vaker. Als ik Johnny Cash hoor zingen over dat hij overal geweest is, kan ik inmiddels tijdens die song vaak roepen: ja,

daar was ik ook. Alleen Alaska en Hawaï moet ik nog.

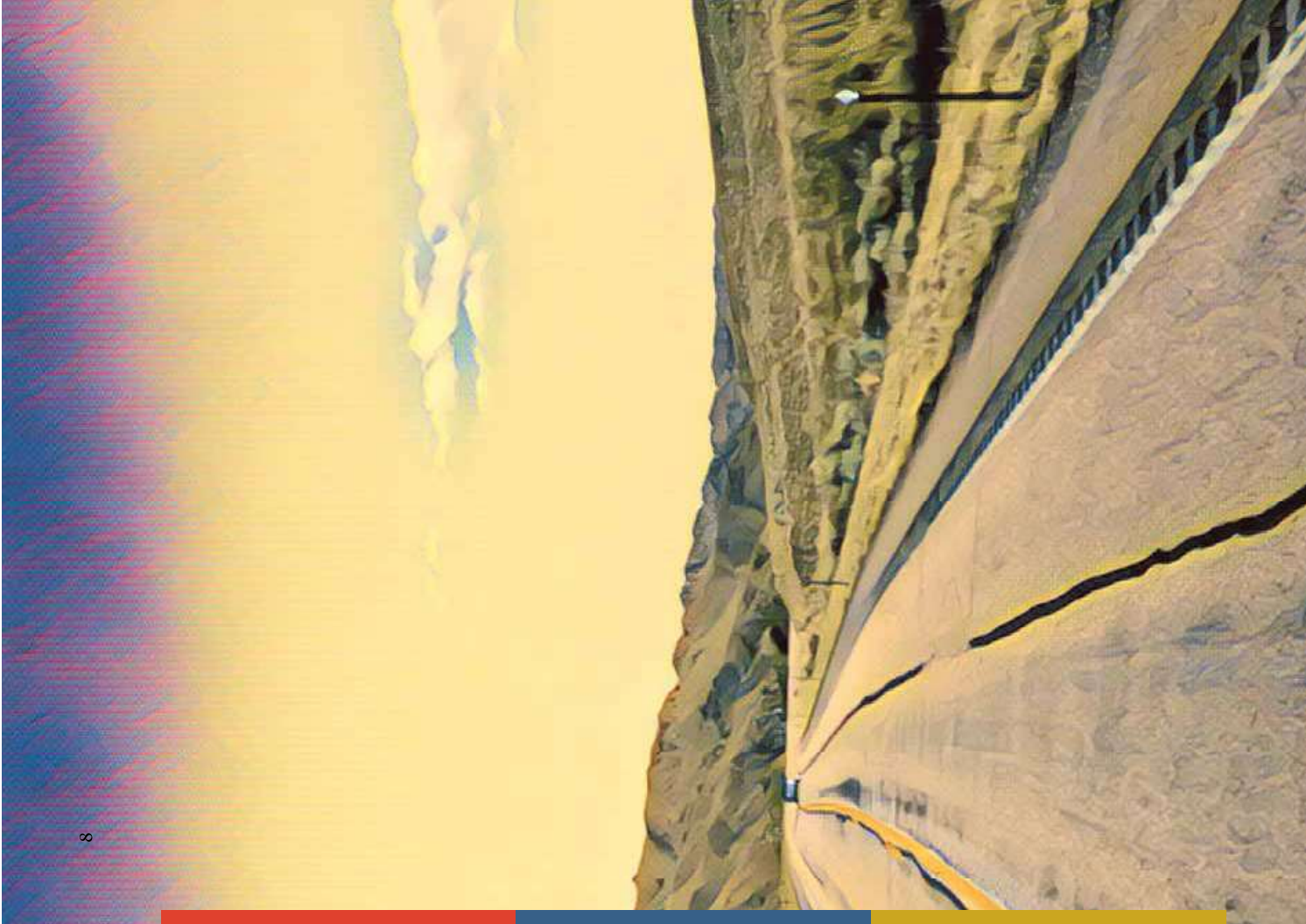
En altijd en overal die goeie muziek. Je hoort geen slechte muziek daar op de radio. Is geen plek voor. Ook de hedendaagse countrymusic: je kunt er van vinden wat je vindt, maar het zit verdomd goed in elkaar. De teksten komen binnen en de muziek klopt.

Ik ben tot twaalf jaar terug ook veel in het zuiden geweest. Ik wilde de blues. Dat heb ik geweten. Ik zal u niet vermoeien met details, maar er kwam een blauwe ochtend dat ik met een tas ergens in Baton Rouge langs highway 61 stond. Mijn vrienden daar hadden me voor de gek gehouden en in gevaar gebracht. Na alles wat ik voor hen gedaan had. Ik ben op de Greyhound-bus gestapt en naar New Orleans gegaan. Ik zou de hele zomer bij mijn kameraad in Baton Rouge blijven, maar hij verkoos zijn oude vrienden – gekookte coke, Grand Marnier, Fried Chickens en sterke wiet – boven een nieuwe plaat maken met mij.

In New Orleans nam ik de trein naar Chicago. Weg uit dat verdoemde zuiden. Ik had nog geen rijbewijs. Tijdens die treintrip, de beroemde 'nighttrain', ben ik de Amerikaanse muziek nog beter gaan begrijpen. Van het platteland naar de stad. Verdriet deleten. Tuinbroek uit. Pak aan. Stropdas voor. Haar gekamd. En nog beter spelen en schrijven dan je deed.

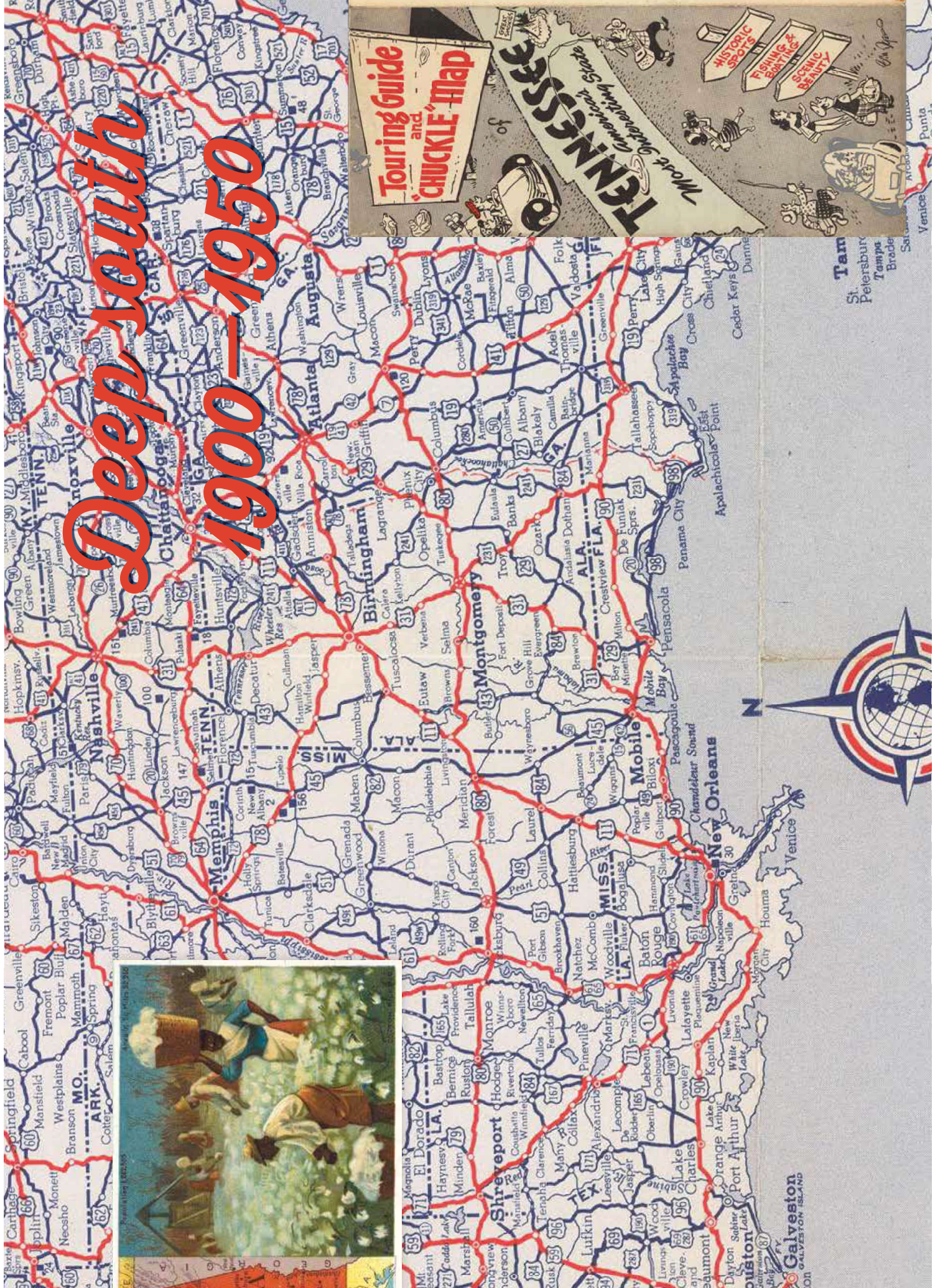
Marc Strakenburg ken ik al heel lang. De allereerste keer dat ik op de radio kwam, was bij hem. Ik weet dat hij een echte is. Als hij een boek maakt over muziek dan kan dat niet anders zijn dan leerzaam, knap en mooi. En iedereen die het leest, zal wegdromen naar Amerika.

Daniël Lohues

Deep South 1900-1950

Congo Square, New Orleans

'Ze zijn behangen met staarten van kleinere dieren, met franjes, linten, belletjes, schelpen en ballen die meebewegen op de armen en benen.'

Als ik het plein op loop valt het verleden als een deken over me heen. Als argeloze voorbijganger zou je nooit kunnen vermoeden hoe belangrijk dit Congo Square is geweest voor het ontstaan van de Amerikaanse muziek. Het plein oogt als een toevallig stukje New Orleans, aangelegd aan de rand van het stadscentrum. Ooit heette het Place des Nègres en dat was een precieze omschrijving, maar tegenwoordig niet politiek correct.

Meteen vallen de grote pecannotenbomen op. Het zijn oude bomen met dikke takken die vrijwel horizontaal lopen. Tijdens de jaren van de officiële segregatie van zwart en blank, een kleine eeuw geleden, werden daar nog zwarten aan opgehangen. *Strange fruit* heet het nummer van Billie Holiday dat daarover gaat en er is weinig fantasie voor nodig om, zoals zij zingt, 'Black bodies swinging in the southern breeze' voor me te zien. Net zoals er in die jaren weinig voor nodig was om een lynchpartij te organiseren. Een rechtszaak kwam er niet aan te pas, een vermeende overtredding van de onbenulligste soort kon een zwarte al noodlottig worden: te nadrukkelijk naar een blank meisje kijken, een beschuldiging van diefstal, iets wat leek op opruiming.

Het is extra wrang als ik me bedenk dat juist Congo Square de enige plek in Amerika was waar slaven mochten zingen en dansen. Ze kwamen uit de wijde omgeving, eerst met hun drums, later ook met allerlei andere instrumenten. Soms waren ze met vijf- of zeshonderd, mannen en vrouwen. En het werden er alleen maar meer.

Een beetje aan de rand van het plein staat een bord dat aan de geschiedenis herinnert. Niet dat het er al lang staat; in 1993 is het pas geplaatst. Was de geschiedenis te pijnlijk?

Amerikanen staan zich wat graag voor op hun ongeloflijk rijke muziekverleden. Maar dat dat verleden vrijwel geheel te danken is aan de miljoenen slaven die vanaf de westkust van Afrika over de Atlantische Oceaan werden verscheept, is op z'n minst ongemakkelijk. Dat er na afschaffing van de slavernij, met de segregatie, een nog moeilijker periode voor de zwarte bevolking aanbrak, die tot in de jaren zestig van de vorige eeuw duurde en waarvoor dr. Martin Luther King moest worden vermoord om er een einde aan te maken, blijft een open zenuw.

Congo Square is aangenaam in het vroege voorjaar. De zomerse klamme hitte, met temperaturen die kunnen oplopen tot tegen de 40 graden, is nog een paar maanden weg. Er staat nu een prettig briesje dat de klanken van de stad aanvoert. Het plein ligt op een paar minuten lopen van uitgaanswijk French Quarter. New Orleans werd door de Fransen gesticht in 1718 en was onder Spaans bestuur van 1779 tot 1801. Juist in die periode werd New Orleans geteisterd door een grote brand die driekwart van de bebouwing in de as legde. Het waren de Spanjaarden die de stad herbouwden; eigenlijk zou Spanish Quarter een juistere benaming zijn.

Het is het stadshart waar tegenwoordig vooral toeristen zich voor Amerikaanse begrippen op ongewoon frivole wijze te buiten kunnen gaan aan muziek en drank. Tot het voorjaar van 2018 kon je er nog *strippoints* bezoeken, maar omdat er sprake zou zijn van handel in meisjes moesten dergelijke clubs toen de deuren sluiten. Bourbon Street is het bruisende

middelpunt. Een ware politiemacht houdt er avond aan avond de wacht. Op elke straathoek staan agenten opgesteld, politieauto's in overvloed, er wordt te paard gepatrouilleerd. De muziek van allerhande coverbandjes knalt je van alle kanten tegemoet. De kans is groot dat je op een avond *Proud Mary* en *Lady Marmalade* in elke willekeurige kroeg meerdere malen voorbij hoort komen. Verder vooral veel lawaaterige bluesrock, oude top 40 feelgood-liedjes van bands als Bachman Turner Overdrive, Toto en Huey Lewis & the News, hier en daar wat jazz. De wereldberoemde Preservation Hall, die authentieke New Orleans jazz programmeert, houdt er moedig stand.

Te midden van het gedruis en de drukte blokkeren godsdienstenfanaten de doorgang met grote bordes waarop teksten zijn geschilderd als 'It's not too late'. Een olijkerd met een advertentiebord voor een kroeg loopt erachteraan met de tekst 'Yes, you better have your beer now'. Er worden foldertjes uitgedeeld waarin wordt gewaarschuwd voor een

losbandig leven en men gaat in discussie met voorbijgangers. De gesprekken eindigen vaak met een *big hug* van beide kanten. De sfeer in de wijk is doorgaans gemoedelijk, een enkele schietpartij daargelaten.

Voor de betere muziek in New Orleans moet je in Frenchmen Street zijn, zo'n vier mijl verderop. Daar zijn de muziekcafetjes waar je terecht kunt voor meest traditionele jazzmuziek. Opvallend veel jonge bands met vrouwelijke leiders spelen er: Too Darn Hot, Miss Sophie Lee en Dapper Dandies. Het zijn kleine clubs met namen als The Spotted Cat, Maison of Snug Harbor, waar de drankjes redelijk goedkoop zijn en geen entree wordt geheven. Er wordt wel van je verwacht dat je genereus bent voor Philip, wat staat voor *Fill up the tip jar*. Oftewel: dat je tips doneert in de speciale emmer op het podium, vaak het enige wat de muzikanten na zo'n optreden mee naar huis kunnen nemen.

Op Congo Square is zelden een toerist te vinden. Behalve het herinneringsbord staat er ook een beeldhouwwerk dat aan de slaventijd herinnert en een rij jazzmuzikanten in optocht, uitgevoerd in metaal. Het bord gaat nog verder terug dan de slaven, die vooral in de 18e en 19e eeuw werden aangevoerd. Het vertelt ook van de Houmas indianen. Lang voor de komst van de Fransen beschouwden zij deze plek als heilig. Ze vierden er hun jaarlijkse maisoogst en ook zij maakten er al muziek.

De slaven namen het plein rond 1740 in bezit. Ze kwamen er elke zondagmiddag en in steeds grotere aantallen. De vrouwen deden dan de inkopen voor hun meeste-

ressen, op het plein zelf werd gehandeld. Naar zo'n bijeenkomst werden ook drums meegenomen, iets wat in andere steden en gebieden van de nieuwe wereld veel te gevaarlijk werd gevonden. Drums zijn van oudsher instrumenten om op te roepen tot oorlog, opstand of om boodschappen mee door te geven. In Afrika werd er het nieuws mee verspreid van dorp tot dorp, dat op zo'n manier tientallen kilometers per dag kon afleggen.

Waar Congo Square precies eindigt en begint is niet te zien. Het is tegenwoordig onderdeel van het grotere Louis Armstrong Park. Het standbeeld van de beroemde jazztrompettist van de stad staat iets verderop. De tegels zijn gelegd in mooie waatervormen, geheel volgens de patronen waarin vroeger werd gedanst. Een eenzame reiger staat roerloos een eindje verderop. Het is eigenlijk verlaten en misschien wel troosteloos, dit plein.

Vroeger, als er muziek werd gemaakt, was dat wel anders. Je zou het de eerste openluchtdisco aller tijden kunnen noemen. Een levendige mix van muziek, zang en dans. Tot ver in de omtrek moet het geklonken hebben. De bijeenkomsten groeiden uit tot evenementen die bezocht werden door mensen van alle rassen én door reizigers.

In 1819 bezocht de Britse architect Benjamin Latrobe de stad en beschreef de dansers: 'Ze zijn behangen met staarten van kleinere dieren, met franjes, linten, belletjes, schelpen en ballen die meebevegen op de armen en benen.'

Een andere bezoeker schrijft: 'De vrouwen gaan gekleed volgens de laatste mode in zijde met gaas, in linten of katoenen jurken. De mannen hullen zich in oriëntaalse of Indiaanse doeken met een riem van hetzelfde materiaal om zich heen geslagen; op dat na zijn ze naakt.'

Naast de trommels werd een allegaartje aan instrumenten mee naar het plein gesleept: panfluiten, marimba's, violen, tamboerijnen, triangelen en vooral veel koperen blaasinstrumenten die de Europese kolonisten van hun geboorteland hadden meegenomen. Het koper werd gebruikt door militairen om marsmuziek mee te maken. In zwarte handen kreeg het een heel andere kleur, een heel andere toon. In plaats van melodie was er ritme, niet gelijkmatig, maar syncopisch. Met een maatvoering waarbij de tel niet viel waar je hem zou verwachten. In de Europese vierkwartsmaat valt het hoofaccent op de eerste tel en het nevenaccent op de derde tel. Op Congo Square hoorde je muziek met een Afrikaanse traditie, waarbij de accenten heel anders lagen: op alleen de derde tel, of juist met een gemiste beat.

Er werd gespeeld zonder dat de muzikanten zich door wat dan ook lieten beperken, zonder knowhow hoe die instrumenten eigenlijk ooit bedoeld waren om te bespelen. Afrikaanse ritmes kwamen voor het eerst samen met Europese instrumenten. Het moet vaak een ware kakofonie zijn geweest voor niet-getrainde Europese oren. Hier, op Congo Square, werd de kiem gelegd voor vrijwel alle Amerikaanse muziek; muziek die zich ontwikkelde en vele jaren later de wereld zou veroveren als popmuziek.

Het dansen gebeurde georganiseerd. Traditionele Afrikaanse dansen werden er uitgevoerd, die verschilden per streek waar ze vandaan kwamen. Op het herinneringsbord in het park staan de meest populaire vermeld: *The Bamboula*, *The Congo* en *The Calinda*.

De *ring shout* was vaak een essentieel onderdeel van die dansen, met een vraag-en-antwoordspel. Er werd gedanst in patronen, in groepen die tegen de richting van de klok in bewegen. Omstanders maken deel uit van de happening. Het beeld van een artiest aan de ene kant op het podium en zijn publiek aan de andere kant in de zaal, dat zo kenmerkend is voor de Europese cultuur, is er niet. Iedereen is onderdeel van de uitvoering, draagt op zijn manier bij aan het geheel.

In de film *Grease* dansen Olivia Newton-John en John Travolta te midden van een grote groep omstanders die hen hartstochtelijk aanmoedigt. Zij zijn de besten en doen iets bijzonders op de vloer. Een idee dat rechtstreeks van Congo Square komt en in heel wat films is opgepikt; ook in *On the Road*, naar de

een wild verbond aanging en waar heel veel kon en dus ook heel veel gebeurde.

De autoriteiten lieten zoveel toe in Storyville om zo een oogje op de prostitutie en het gokken te kunnen houden. Het werd gedoogd, nadat in havensteden in Nederland en Duitsland was afgekeken hoe daar de zaak in de hand werd gehouden. Rond 1900 werden er zelfs van gemeentewege *Blue Books* uitgegeven, boekjes met beschrijvingen wat de ongeveer 200 bordelen, *sporting houses* geheten, zoal te bieden hadden. Geleerde meisjes werkten er in overvloed; geleerde klanten waren niet welkom, zij hadden hun eigen, meer geheime plekken.

De piano was in Frankrijk een chic instrument dat in de begintijd van de kolonie met ongetwijfeld veel gedoe uit het goede vaderland als statussymbool was meegesleept. Al snel kreeg New Orleans zijn eigen pianofabrieken. Ze kwamen ook terecht in de bordelen, waar ze bespeeld werden in de ontvangstkamers terwijl de bezoekers hun meisje van plezier uitkozen. De pianist, 'professor' genoemd, zat daarbij met zijn gezicht naar de muur te spelen en begeleidde zo het proces van kijken, lonken, vragen en bieden.

De piano werd een belangrijk instrument voor zowel jazz als later de blues. New Orleans kreeg een rijke pianoradioc met artiesten als Louis Moreau Gottschalk, Jelly Roll Morton, professor Longhair, James Booker, Fats Domino, Allen Toussaint en Dr. John. Kenmerkend is dat de piano bij hen niet zozeker een instrument is om een melodie op te spelen, maar eerder een manier om er flink een ritme mee aan te geven. Een idee dat rocker Jerry Lee Lewis met zijn door handen, voeten en achterwerk

gelijknamige cultroman van de Amerikaanse schrijver Jack Kerouac, is een soortgelijke scène te zien.

De dans- en muziekbijeenkomsten op het plein stopten rond het einde van de Amerikaanse Burgeroorlog, die duurde van 1861 tot 1865. De slavernij werd afgeschaft in 1863. Toen werd de muziek onder andere meegenomen naar de aanpalende wijk Tremé. Het is de eerste zwarte wijk in Amerika waar al vanaf 1800 vrijgekochte slaven woonden, een unicum in het land.

Weer iets later ontwikkelt de muziek zich verder in Storyville, een gebied met cafés, cabarets, muziekzaaltjes, gokhallen, hoerenkasten en andere uitgaansgelegenheden. Een bruisend deel van wereldhavenstad New Orleans, waar zeeluit, kolonisten, mensen van de Caribische eilanden, zwarten en indianen met elkaar

uitgevoerde aanvallen op het instrument later nog wat verder zou ontwikkelen.

New Orleans bulkte aan alle kanten van muziek, zeker rond 1900. Zelfs tijdens een droevig moment als een begrafenis kwam de muziek al snel om de hoek kijken. De stad leerde de jazz *funeral* kennen. Een begrafenis met een optocht van wat wij een fanfarekorps zouden noemen.

Op weg naar het kerkhof is de muziek ingetogen en bewegten familieleden en gasten zich voort op een rustig tempo van vooral geestelijke liederen. Is de overledene eenmaal begraven en verlaat men het kerkhof, dan verandert de processie al snel geheel van tempo en toon. De muziek wordt sneller en luider, het wordt upbeat jazz. De populairste deunen zijn te horen. *When the saints go marching in* klonk vaak

op de heen- én terugweg, maar dan in twee totaal verschillende versies.

De volgers van de muzikanten vormen wat wordt genoemd *The Second Line*, een menigte van uitbundige dansers die met hun parasolletjes zwaaien en het leven vieren. Omstanders zijn welkom mee te doen; hoe meer zielen hoe meer vreugd, hoe groter het eerbetoon aan de overledene.

De muziek van Congo Square verspreidde zich naar Tremé, Storyville en andere delen van de stad, naar de Mississippi Delta en Memphis, naar Detroit en Chicago, naar de rest van de wereld. De muziek evolueerde. Uit de blues kwam de rock-'n-roll, de rock, de popmuziek. Zoals uit de spirituals, gospels, soul, disco, funk, hiphop, R&B en house ontstond.

De *worksongs*, zoals ze klonken op de katoenplantages, staan aan de basis van alles.

Op Congo Square klonk de *Big Bang*, de oerknal die verregaande rimpels teweegbracht en als een schokgolf weer terugkwam toen Britse acts als The Beatles, The Rolling Stones, The Animals, John Mayall en Eric Clapton de muziek ontdekten en weer terugbrachten naar het land van herkomst: *The British Invasion* van de jaren zestig. Popmuziek die eerst door druppelde en vervolgens als een stortbui op de wereld neerdaalde. Muziek die de stem van een generatie zou worden, de belangrijkste en meest invloedrijke cultuurruiting van de 20e eeuw.

Eigenlijk zijn er niet eens heel veel liedjes die naar Congo Square verwijzen. Johnny Wiggs nam in de jaren veertig van de vorige eeuw een nummer op met die titel. Er is de cd *Jazz at Lincoln Center*, van de gelijknamige Amerikaanse bigband onder leiding van trompettist Wynton Marsalis, uit 1994, met nummers geïnspireerd op hoe ooit de muziek op het plein geklonken moet hebben.

Maar het mooiste eerbetoon is van Sonny Landreth, die op zijn album *South of I-10* zingt:

*My eyes were not believin'
What I seen there but I could not turn away
My eyes were not believin'
What I seen there but I could not turn away
They had that mojo in motion
And I seen 'em dance in trance with that snake
... snake dance*

Zoals Sonny Landreth zingt, heeft er niet alleen muziek geklonken op Congo Square; er werden ook nachtelijke, myste-

rieuze vooodoobijeenkomsten gehouden. Zoals de muziek uit allerlei werelddelen zich mengde in New Orleans en daar iets nieuws teweegbracht, zo was er ook het eten uit alle windstreken dat zich mengde, evenals religies die samensmolten. De slaven namen uit Afrika hun rituelen en vereringen mee, de Fransen en Spanjaarden waren grotendeels katholiek. En van Haïti, ook met de wortels in Afrika, kwam de voodoo: een religie waarbij offers een rol spelen om geesten te kunnen beïnvloeden. Het meest bekend van voodoo zijn de poppetjes die tegenstanders voorstellen en waar naalden in gestoken worden om ze te doden of te straffen. Maar dat is de Hollywoodversie, de commercieel bekende kant van voodoo.

New Orleans kent een cultuur van Voodoo Queens, zoals de bekende Marie Laveau. Zij zou, net als veel andere *queens*, op het plein vooodoortuelen hebben uitgevoerd. Haar eenogige slang Zombie, vuurdansen en het uitspreken van formules hielpen haar om zaken van de goden gedaan te krijgen. Tegelijkertijd stond Marie Laveau bekend als een vroom katholiek. Haar graf op St. Louis Cemetery No.1 vlakbij het plein is nog altijd een veelbezocht belevaartsoord.

Misschien is het wel zo dat alle muziekbijeenkomsten op Congo Square uiteindelijk vooodoobijeenkomsten waren. Wat de blanken zagen en hoorden, waren de muziek, zang en dans. Dat zag er feestelijk, uitbundig en onschuldig uit. De achterliggende betekenis ontging ze. De ritmes en gezangen hadden een boodschap. Het kon zijn dat bepaalde blanken belachelijk werden gemaakt, dat er werd gezongen over opstand en verzet, dat er op deze manier onderling nieuws werd uitgewisseld, dat de talloze goden werd gevraagd

hen te helpen in hun moeilijke positie. De god Legba was en is daarbij een van de belangrijkste. Hij is de poortwachter, de figuur die je mee moet hebben om zaken voor elkaar te krijgen.

Dat voodoo in New Orleans meer ruimte kreeg dan in andere delen van Amerika heeft ook te maken met de godsdiensten van de kolonisten. De katholieke meerderheid van de stad was gewend aan het idee van meerdere goden/heiligen. Protestanten, die het op andere plekken van het land voor het zeggen hadden, moesten daar niets van hebben.

Tot op de dag van vandaag bestaat er een code om niet met niet-ingewijden over dit soort spirituele zaken te spreken. De spanningen tussen blank en zwart, ontstaan door eeuwenlange slavernij, tussen meester en slaaf, tussen buitenstaander en ingewijde, zijn nog altijd aanwezig.

In zwarte gospelkerken lijken bezoekers nog altijd in trance te geraken,

opgezwepen door de muziek. Het is dé manier om met de goden in contact te komen. Toch zal daar nooit het woord 'voodoo' vallen. Het is een taboe dat refereert aan de slaventijd, aan misère.

Moderne artiesten als Beyoncé en D'Angelo zijn veel opener over voodoo-invloeden, getuige hun respectievelijke albums *Lemonade* en *Voodoo*.

Als ik Congo Square verlaat, ben ik er nog steeds bijna alleen. Aan de andere kant zit een stelletje op een bank onder een van de grote bomen. Ze lijken de plek uitgekozen te hebben om maar vooral niet gestoord te worden. Een fietser steekt in een slakken-gangetje dwars over.

Een paar keer per jaar wordt deze magische plek eer aangedaan en wordt er muziek gemaakt, zoals tijdens het Congo Square Rhythms Festival. Maar ja, op bijna elk plein en in bijna elk park is om de zoveel tijd wel een festival in New Orleans. ★

MUZIEK

Strange fruit – Billie Holiday
Proud Mary – Creedence Clearwater Revival
Lady Marmalade – Labelle
When the saints go marching in – Louis Armstrong
Congo Square – Johnny Wiggs
Jazz at Lincoln Center – The Jazz at Lincoln Center Orchestra
Congo Square – Sonny Landreth
Congo Square at midnight – Chuck E. Weiss
Marie Laveau – Dr. John
Lemonade – Beyoncé
Voodoo – D'Angelo

LOCATIE

Congo Square is onderdeel van het Louis Armstrong Park, 901 North Rampart Street, New Orleans

Cosimo Matassa, New Orleans

'Ik had geen idee van de geschiedenis. Ik probeerde gewoon aan de kost te komen. Hoe had ik kunnen weten dat die platen zo historisch zouden worden?'

De kans lijkt me ongeveer net zo groot als wanneer je twee knikkers willekeurig van weerszijden van een voetbalveld omhoogschiet en dat ze elkaar dan toch ergens in de lucht raken. Of zou het toeval hier een veel minder grote rol hebben gespeeld? Hoe kunnen twee zulke belangrijke plekken voor de muziek-geschiedenis zo dicht bij elkaar liggen?

Congo Square is een belangrijke plek geweest als het gaat om de ontstaansgeschiedenis van de Amerikaanse muziek. Ik loop het plein af, steek North Rampart Street over, sla linksaf, loop tweehonderd meter door en sta voor een gebouw waar tegenwoordig een wasserette is gevestigd: Hula Mae's Tropic Wash. Het is een grote zaak, waar gigantische wasmachines in

De vroegere JEM Recording Studio.